

Folketingets Erhvervs-, Vækst- og Eksportudvalg

ERHVERVS MINISTEREN

14. december 2017

Besvarelse af spørgsmål 60 alm. del stillet af udvalget den 28. november 2017.

ERHVERVS MINISTERIET

Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Spørgsmål 60:

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 28/11-17 fra HK Danmark og Akademikerne om resultaterne fra arbejdet med HK-AC Ekspertpanel for platformøkonomi, jf. ERU alm. del - bilag 66.

Tlf. 33 92 33 50

Fax 33 12 37 78

CVR-nr. 10 09 24 85

EAN nr. 5798000026001

em@em.dk

www.em.dk

Svar:

HK Danmark og Akademikerne Ekspertpanel for platformøkonomi har givet tre anbefalinger vedr. rammevilkår for platformøkonomien i Danmark.

I Den første anbefaling foreslås der obligatorisk indberetningspligt for alle virksomheder og digitale platforme samt automatisk skatteopkrævning

Deleøkonomiske platforme er karakteriseret ved let at kunne operere på tværs af landegrænserne. En række af de deleøkonomiske platforme med danske brugere drives af udenlandske selskaber, og danske platformsvirksomheder vil let kunne flytte driften af platformene til udlandet.

Skatteministeriet har afsøgt mulighederne for at finde en løsning, der kan tvinge udenlandske platformsselskaber til at indberette indkomstdata til de danske skattemyndigheder.

Deleøkonomiske platforme, som ikke er hjemmehørende eller har fast driftssted i Danmark, kan i udgangspunktet ikke pålægges pligt til at indberette om de indtægter, som deres danske brugere erhverver, til de danske skattemyndigheder. Den manglende mulighed for at pålægge indberetningspligt skal ses i sammenhæng med, at en indberetningspligt til de danske skattemyndigheder alene vil kunne håndhæves i Danmark, og dermed ikke over for de udenlandske platformsselskaber. Skattemyndighederne har ikke nogle kontrolbeføjelser over for de pågældende virksomheder, og skattemyndighederne har dermed ikke mulighed for at gennemtvinge en indberetning.

Ønskes det, at de udenlandske deleøkonomiske platforme indberetter oplysninger til skattemyndighederne, vurderes det således at være nødvendigt, at der indgås frivillige aftaler herom.

I den anden anbefaling foreslås det, at de digitale platforme bliver omfattet af samme forbrugerbeskyttelseskrav/forpligtelser som øvrige virksomheder, dvs. at platforme betragtes som en aktiv part i den kontrakt/aftale der indgås mellem parterne og dermed er omfattet af forbrugerbeskyttelsesreglerne.

Regeringens deleøkonomiske strategi har fokus på at sikre klarhed om gældende forbruger- og aftaleregler, og det er vurderingen, at lovgivningen som udgangspunkt er dækkende for personer, der gør brug af deleøkonomiske platforme.

Når en person køber tjenester eller varer via en platform, gælder de almindelige aftaleretlige og køberetlige regler. I nogle situationer vil de forbrugerretlige regler tilmed finde anvendelse.

Forbrugerlovgivningen regulerer forholdet mellem erhvervsdrivende og forbrugere, når disse parter indgår aftale. Erhvervsdrivende er personer eller virksomheder, der handler som led i deres erhverv. Forbrugere er privatpersoner, der ikke handler som led i deres erhverv.

Inden for deleøkonomien indgås aftaler ofte direkte mellem to privatpersoner, og de forbrugerretlige regler vil derfor som udgangspunkt ikke finde anvendelse. Hvis en persons deleøkonomiske aktiviteter har et vist omfang og en vis varighed, kan vedkommende dog konkret blive anset som erhvervsdrivende, og i så fald vil de forbrugerretlige regler finde anvendelse.

I nogle tilfælde kan en erhvervsdrivendes (f.eks. en digital platform) formidling af en aftale mellem to privatpersoner også medføre, at de forbrugerretlige regler finder anvendelse på aftalen mellem de to privatpersoner. Hvis en deleøkonomisk virksomhed har spillet en særlig aktiv rolle i indgåelsen af aftalen, vil det medføre, at de forbrugerretlige regler gælder for aftalen. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den deleøkonomiske virksomhed har deltaget aktivt i forhandlingerne forud for aftaleindgåelsen. Hvis den deleøkonomiske platform alene formidler kontakten mellem de to privatpersoner eller alene stiller annonceplads til rådighed, vil de forbrugerretlige regler normalt ikke finde anvendelse.

Den deleøkonomiske platform, som en aftale indgås igennem, vil ofte ikke være part i aftalen, og kan derfor heller ikke stilles til ansvar ved en manglende opfyldelse af aftalen. Hvis den ene part ikke opfylder sin andel af aftalen, vil det afhænge af aftalevilkårene, hvilke konkrete reakti-

onsmuligheder den anden part har. Dette gør sig eksempelvis gældende, når privatpersoner handler med hinanden igennem Den Blå Avis.

I den tredje anbefaling foreslås der en klargøring af og udvikling af eksempler på, at EU-konkurrenceregler og en kollektivt aftalt minimumspris på ydelser på digitale platforme godt kan kombineres og være lovlige, således at udbydere af tjenesteydelser kan stille fælles krav til platforme/formidlere.

Angående forholdet mellem EU's konkurrenceregler og kollektivt aftalte minimumspriser har Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen har oplyst mig om følgende:

I henhold til praksis fra EU-Domstolen omfattes aftaler indgået i forbindelse med kollektive forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter for at forbedre ansættelses- og arbejdsvilkårene som udgangspunkt ikke af EU-traktaten artikel 101, som forbyder, at virksomheder indgår konkurrencebegrænsende aftaler.

Hvis de, som udbyder tjenesten på den digitale platform, er at anse for arbejdstagere, vil deres organisation således efter omstændighederne kunne aftale vilkår for deres ansættelse på den digitale platform, uden at det vil være i strid med konkurrencereglerne. Hvis det derimod er selvstændigt erhvervsdrivende (hvilket i konkurrencesammenhæng også kan omfatte en person), der driver økonomisk aktivitet fx ved at sælge tjenesteydelser via en digital platform, der indgår aftaler om minimumspriser, kan det anses som aftaler indgået af en sammenslutning af virksomheder. De vil dermed være omfattet af konkurrencereglerne. Hvis aftalerne begrænser konkurrencen, vil de derfor kunne være ulovlige.

Det er ikke muligt på forhånd at sige noget generelt om, hvorvidt en kollektivt aftalt minimumspris på ydelser på digitale platforme vil være undtaget fra forbuddet i EU-traktaten artikel 101. Dette vil altid skulle afgøres konkret på baggrund af en helhedsvurdering af parternes forhold, herunder bl.a. under hensyntagen til, om der foreligger et underordningsforhold mellem tjenesteyderen og den digitale platform, hvem der bærer den økonomiske risiko ved udførelse af den pågældende tjeneste, samt arten af den tjeneste, der udbydes.

Med venlig hilsen

Brian Mikkelsen